

ЕСЕННА СУТРИНЬ.

Стариятъ, черъ косъ, Пѣснопояйтъ, трепна, подхврѣкна и кацна до дѣнера на високата, крѣстата бука.

Дотогава той дрѣмѣше въ лешака. Но лѣхна призори вѣтрецъ и порони пожълтѣли листа върху крилата му.

— Вижъ ти! — забѣрса човката си Пѣснопояйтъ въ мѣха. — Дошла вече есенъ.

Винаги, часъ-два преди изгрѣвъ-слѣнце, Пѣснопоять изхврѣкваше изъ лешака. Той кацваше до дѣнера на високата, крѣстата бука и забѣрсваше човката си въ мѣха. Тѣй се разсѣнваше. После дотичваше при потока, изчистваше перата си, изплакваше устата си съ вода и кацваше леко на бодливата шипка. Тогава прѣснятъ дѣхъ на росата почваше да гѣделичка гърлото му. Радостното рѣмолене на потока го унасяше. Звѣздитѣ трептѣха въ синьото небе и изпѣльваха сърцето му съ бодростъ и веселба.

И стариятъ Пѣснопой дигаше глава, зажумяваше и подлавяше своята утринна пѣсенъ. Въ нея той хвалѣше добрата ношъ, която го е отморила и благославяше милостивия денъ, който го зове на работа и трудъ. Въ онзи часъ гласътъ му биваше тихъ и кротъкъ. Но шомъ чуеше струйтѣ на потока, които шибаха като тѣнички камшичета брѣга, Пѣснопоять дочиташе набѣрзо благословията си. И изведенажъ гласътъ му заливаше цѣлата заспала гора съ буйна радостъ и неукротимо веселие. Тогава той спомняше младостъта си и крилата му се разперваха отъ само себе си.

Старъ бѣше Пѣснопояйтъ. Старъ и — патилъ. На два ~~пѣ~~ се отърва той изъ ноктитѣ на сокола Грабчо. ~~Ранъ на дѣсния~~ му кракъ си лichi до денъ днешенъ. ~~Му развалѣха гнѣздото.~~ Веднажъ го стреляха ~~и изпѣлькоха~~ половината опашка.

~~и~~ въ тази есенна сутринь, изпѣльнена съ миризъ ~~на~~ ~~абушката~~ листа, Пѣснопояйтъ не отиде къмъ потока. Той